

— Боже мой! Бойчо! Какво правингъ? чакай да ти расправж! викаше съ расплуканъ гласъ Рада.

Огняновъ ъж устреди извително.

— Нѣма пужда, Радо, не се унижавай да проливашъ сълзи. И азъ, глупецъ, вѣрвахъ, че съмъ намѣрилъ самата невинность надъ невинноститѣ... Хвърлихъ толкова любовь, хвърлихъ сърдцето си на улицата... Какво заслѣпление!

— Бойчо! викаше отчаянната Рада, като хълцаше.

— Прѣстани! Между насъ нѣма нищо общо вече. Будото ми паднж... Какво заблуджение!... Да мислж, че ще обичашъ мене, единъ вагабонтигъ, когото очаква колъ и бѣсило, додѣто има такива рицари на громки фрази, високомудри и благонадѣжни страхопѣзлювци... Боже мой, какви низости имало на свѣта!..

И той се обърнж да излѣзе.

— Огняновъ! Земи си думитѣ назадъ! извика Кандовъ, като го послѣдва.

Огняновъ се спрѣ.

— Азъ ги повтарямъ: низости и подлости! Това е гнусно злоупотрѣбление на приятелско довѣрие... Отказвашъ ли очевидността? каза Огняновъ, като заливаше съ гнѣвенъ погледъ студента.

— Или си земи думитѣ назадъ, или смрътъ! изрева Кандовъ, запѣненъ отъ ярость.

— Смрътъ? Тя може да плаши само революционери, които спасяватъ България при политѣ на женитѣ.

Кандовъ се хвърли на Огнянова, като искаше да го удари по главата. Всичкото му дълговрѣменно страдание и мъки се прѣвърнахж на потокъ отъ ярость противъ косвенния виновникъ тѣхенъ.

Огняновъ бѣше якъ. Той отгласнж Кандова до самия видъ, па извади два револвера изъ пояса си.

— По хамалски нещж, земи тоя пищовъ, и Огняновъ подаваше оржжието.